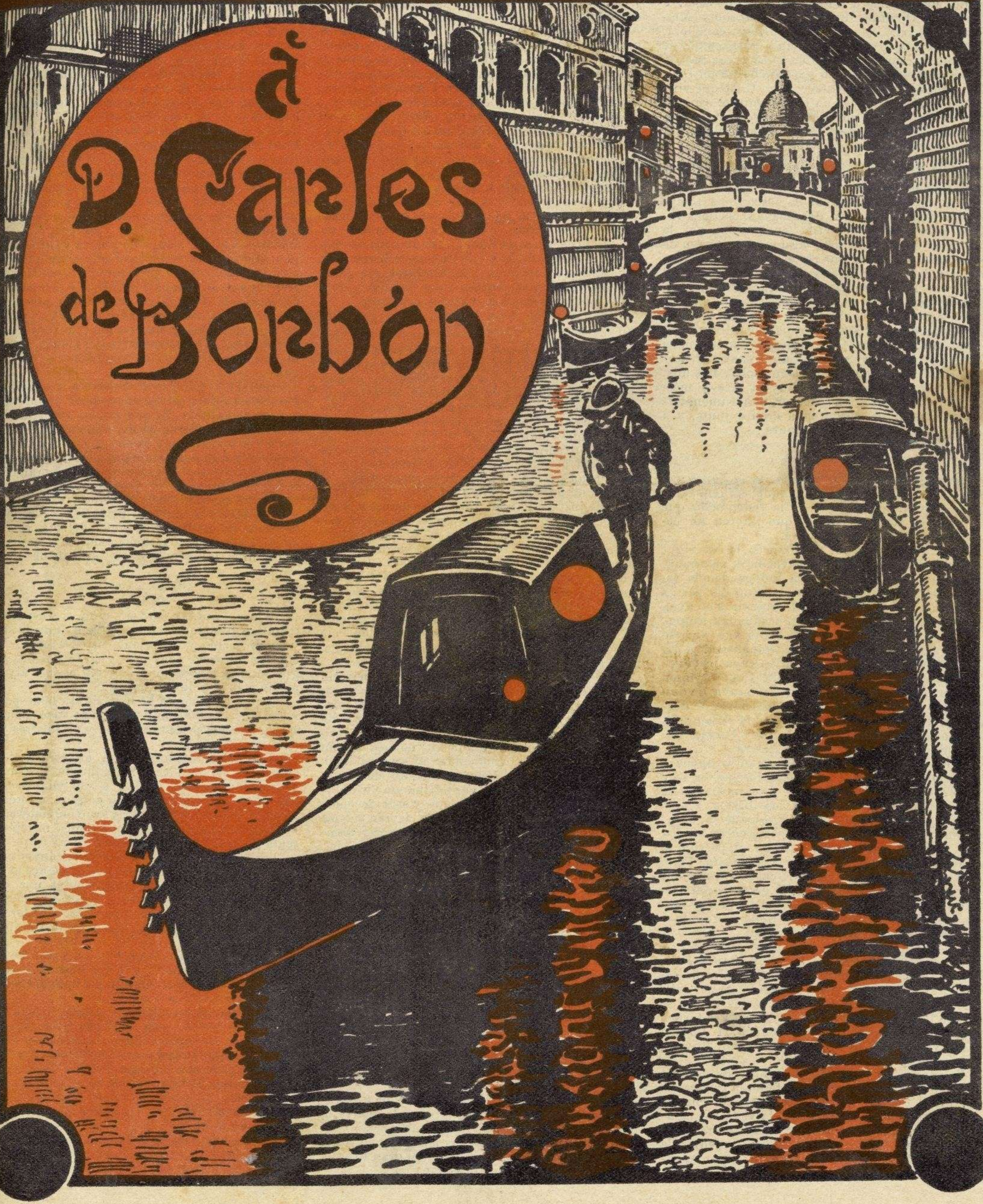

LA BANDERA REGIONAL

à
D. Carlos
de Borbón

TOTS UNITS

Als heróichs veterans y als joves entussiaistes

Era allà, molt enllà, centúries y centúries enrera de Crist encara. Abrahám havia florit, darrera de Matusalém, d'Enoch, de Noé, de Sem, Y darrera d'Abrahám, florien Isaac y Jacob y Moisés y Josué... Patriarques de llarga cabellera, de barba blanquíssima, d'ampla vestimenta, de tremoloses munyebes venien l'un darrera l'altre. Damunt d'ells planava la promesa de tot un Deu: la promesa de la Redempció, d'un Crist que vindria a la Terra. Creyen en la Redempció, esperaven en Crist futur, obraven bones obres y santes accions, batallant pera obrir camí al Mesies. Y aquets patriarques,

«els ulls negres y fondos-de tant mirar endins», posada la má ossuda sobre les llargues cellés, miraven, miraven endins de la foscor dels temps que havien de venir. Y demanaven els més vellets patriarques, de vista ennuvolada per la vellúria, als joves de vista aguda que havien de succeirlos: «no's veu pas res encara?» «No, ni les ombres del esperat Mesies. Res en la foscor del futur...» Y queyen lassos els braços dels vellets patriarques, y els ulls asserenats dels patriarques més forçuts s'entristien... Y uns y altres creyen, creyen; esperaven, esparaven; lluytaven, lluytaven. Y els vellets deyen als forçuts, en el bregar de la lluyta: «Torneu a mirar en la foscor del avenir... Poseuvos les mans sobre dels ulls. No veyéu res encara? Hem lluytat més y més. No ovireu allà lluny, en la foscor, una llumeneta?» «Res encara!» Y tornaven a creure junts, y a esperar junts, y a treballar junts...

En la gerarquia carlista ressucita la llarga cadena de patriarques lluytadors que creuen, esperen y obren: que creuen en la redempció, que esperen el Mesies polítich, que lluyten ab coratge a la llum del entussiasme.

Veyéu? Era'l 1814. El francès havia sigut batut. L'áliga napoleónica havia sigut amorrada. Però en el camp ample de la independència espanyola, ¡ay! naixien per primer cop els partits polítichs: els liberals, els afrancesats s'alçaven per primera volta contra les tradicions santes. Y per les tradicions y contra d'ells van alçar-se una generació de joves tradicionalistes. Com creyen en la resurrecció d'una Espanya tradicional els bons espanyols del any 22! Com lluytaren contra'ls descastats triomfants, a prova de desteros, de fusellaments, de confiscacions, de deshonres y sacrificis! Com esperaven la redempció, a pesar de les debilitats d'aquell rey Ferrán VII, veritable plaga pera la pobre Espanya!

¿Veyéu? Y va venir el 1833, y ab ell la epopeya tradicionalista dels 7 anys. Els forçuts del 15 y del 22, eren ja granats el 33. Una nova host de joves valentíssims s'afegí a les lluytes. Y tots, vells y joves, creyen, lluytaven, esperaven, esperaven... Y deyen els vells, de vista curta, als joves d'ulls inquietos, que miraven el pervindre: «¿No veyéu res encara?» No. Res encara. Però, si: veuen Vergara y l'astut Espartero y el venut Maroto y la derrota carlista... Y els vells patriarques y els joves ardits, lassos els braços, se desmayen? No, no. Creuen en la Redempció, lluyten coratjosos, esperen el redemptor...

Y venen en Balma y el bon rey Carles VI. Y abandonen les armes de sanch y emprenen la lluyta ab armes de política. Y el filòsof colossal y el rey bondadosíssim son secundats per vells guerrers y joves polítichs; que si les arades se tornen llances quan convé, les llances se tornen arades en temps del pacífich Pompéi. Y lluyten y son vensuts. Y no reneguen. Creuen, lluyten, esperen, esperen...

Y venen el 72 y Carles VII. ¡Oh vells patriarques de blanca cabellera, que féreu la guerra del 14, del 22, del 27, del 48! Els vostres braços vos cauen, les cames vos tremolen, la vista vos pampallugueja, el cor se vos en vá a la guerra, però no les cames... Y agafeu el fill y li penjeu la motxilla. Y agafeu el net y li liegu les ordenances. Y benehiu als tendres plançons que vos sus-

titueixen, que també envelliran, que també serán caduchs, y ells, a son torn, benehirán a sos nets y els penjarán la motxilla y els llegiran les ordenances.

Y avuy mateix, en la foscor del avenir, en el preàmbul del combat, entre tochs aguts de corneta y ays de ferits, vosaltres animeu als joves y els pregunteu com els venerables patriarques bíblics: «no veyéu res encara?» Y nosaltres joves, més afortunats que aquells podém respondreus:

«Si. Veyém allà lluny una claror d'aubada, com una auriola indefnida d'un sol que s'acosta. Veyém com la silueta d'una estela, un piquet de llum que va engrandintse, engrandintse, y acostantse y acostantse...»

Y en el goig de la gran noticia ens animém tots, vells y joves, els mártirs y els verges, els d'ahir y els d'avuy, y ens confoném tots en una festa perenne d'esperança. y ens identifiquém tots en una acció enérgica de lluita, pera acostarnos cap a la llum d'aubada, cap a la llumaneta blanca; els vells apoyats llurs cossos en els joves, els joves apoyats llurs ànimes en les vides heróiques dels vells, tots a una cap a la victoria definitiva...

Hi han vells y joves? Ah, no. Els vells d'avuy eren ahir els joves. Els joves d'ara serán demà els vells. Y sense aquets, els joves no serien; y sense els joves, la Causa santa moriria. Grabons d'una escala gloriosa que porta a la victoria, cada generació és un grahó que s'apoya en el passat, que sosté al que vindrá.

El vell experimentat y el jove fogós son termes igualment necessaris de la acció política y guerrera. L'un sense l'altre no progressaria pas.

Hi há en les coses—diu Sant Thomás—un fons etern de justicia natural, inmutable sempre. Però hi han també en les coses aspectes distints, a cada lloch y a cada temps. Aixís, una Causa política de llarga historia té de tenir aquests dos factors forçosament. Si no tingué una ànima sempre iguala, una essencia inmutable, ja no fora veritat; les essencies may muden; la veritat may cambia. Però si no tingué a cada lloch y a cada temps un aspecte distint, tampoch fora'l Tradicionalisme una doctrina viable; perque les coses, filles dels homes, deuen acomodar-se als temps y als llochs, fills de Deu, y no al contrari.

Perxón una Comunió d'acció feconda deu haverhi y deuen col·laborarhi als vells y els joves, tots a una. Aquells representen la veritat inmutable del partit, iguala que en sa joventut; els joves, gent del temps, representen la modalitat que aquella veritat deu pendre en aquell moment: no més la gent de aquella época pot comprendre les necessitats d'ella. Els vells, ab la sanch vessada, ab els sacrificis grossos, rodejarán la veritat inmutable d'una auriola de sacrifici que atraurá y será feconda.

Els joves, ab ilusions y empena, sabrán acomodar aquella veritat al seu temps, a costa també de sacrificis. Fills dels héroes, devindrán héroes; però héroes del seu temps; com els seus avis ho foren del llur temps y no dels seus rebesavis...

Y aixís com representen, respectivament, la veritat y el temps, vells y joves representen també la Nacionalitat y el Progrés, la Experiencia y la Enquesta. Sense Tradició, ab sols mudances, res fora possible, pobles ni progrés. Sense Progrés, ab sola Tradició, els pobles s'estancarien y la corrent dels sigles els arreconarien. Experiencia sense cames fortes y pulmons oberts, devindria or amagat. Impuls y forces sense Experiencia fora anarquia, bogeria, suícidí.

Vells y joves son els dos platets de la balança finíssima d'un partit ó d'un poble. Buida un platet y tens el desequilibri més perillós...

Y la serp, que may dorm, xiula també a voltes a les orelles dels carlistes: «la pau y la guerra, la política y les armes... Oh quina antitessís!»

Si. ¡Oh quina antitessís pels farsants que volien dividir y fer barallar els soldats del gran exèrcit, pels infelissos que's deixen aganyar!

Jaume'l Conqueridor, el gran guerrer del seu temps, junt ab son pare Pere'l Gran, son els dos més grans generals y els dos més grans polítichs del seu temps. Ara la pau, ara la guerra, sempre's servien de les dues grans armes dels qui manen. Sant Ferrán... Però, hem d'anar a descobrir el Mediterrani, citant els més heróichs reys espanyols, desde Pelay als Monarques Católics, desde Carles V fins als nostres dies?

La pau y la guerra! Lo normal, lo absolut, lo just, és la santa pau. Pera ella, cap condició és assenyada. La guerra és un mal horrible, diu Sant Thomás. Mal horrible, necessari a voltes, com la amputació d'un bras, ó'l netejament de les tripes. La pau sense la guerra, no pot tenir-se may fixa. La guerra's fa solsament pera obtenir una pau durable. Y pau y guerra, amigues inseparables, son les dues coses ab que avença el carro triomfant de la veritat y del progrés. Y no solsament hi ha'l temps de guerra y el temps de pau, abdós ab els mateixos drets, sino que'l guerrer, se torna polítich quan convé y el polítich guerrer segons el temps y el lloch y les posicions del enemich. Cosa aixís com el bon metje que ara desinfecta carinosament una llaga, y ara la talla impassible ab un bisturi punxant, succehitse, segons les necessitats del malalt, les evolucions medecinals y les amputacions quirúrgiques...

Guerrers ó pacifistes? Guerrers y pacifistes. Perque no volém servir al enemich disputantnos per irracionalitats. Perque volém reservarnos el dret de ventarli un miler de canonades y engegar-lo a la tomba; però també volém el dret d'escombrarlo a cops d'escombres per voluntat plana del poble, trayentlo ignominiosament malehit y escupit de tothom.

Política sense bales és candidesa insigne y pólvora en salves: és derrota. Bales sense política és barbárie anticristiana: és també derrota. Son els dos pols que separats, no engendren corrent; però tocantse, generen la xispa y el foch de la victoria.

De la victoria, sí; però si's creu, si s'espera, si s'lluïta; ah! aixó: si's lluita. Y si's lluita ab seny, y ab direcció, y ab orientació escayenta. Y si aqueixa direcció sent per igual la política y la guerra, y és alhora home d'acció enérgica y home de manya y de subtileces...

Perque no sempre ho hem sigut, hem perdut victories. Perque no'n som tant com deuriem serho, ens han passat els anys, y els llustres y les dècades...

¡Ah! Som a Catalunya. ¿Qui no coneix l'estat actual de la gran regió? Tenim un instrument magnífich: un poble solidat, a qui mira—segons «El Correo Catalán»—ab grandíssim interés un Príncep, esperança nostra, avuy el més fidel soldat del august Capdill, quina onomástica festejem ab tanta pompa. ¡Ah, quina ocasió!

Diaris carlins, Juntas carlines, Joventuts... Tots mancomunats en una acció sagaç, astuta, fundament política, tot y preparant una acció subterrània, forta, guerrera... Una acció enérgica, de brega continua, de conquista acometedora, d'arreglament de forces, conquerint Catalunya pera'l Carlisme!

Jo no sé si somio. Però'm palpo y'm toco y'm sembla estar despert, y'm veig sá... Torno a somiar y veig un camí expedit per hont el Carlisme pot anar de dret a la Victoria...

Miréu quants som. Miréu l'exèrcit, pera la lluita pacífica, si convé; pera la lluita armada, si és necessària. No desaprotífem, amichs de dalt y amich de baix, aquest moment solemne. S'acosten sucesos polítichs culminants. No desaprotífem «el moment». Catalunya pot ser el punt d'apoyo, en aquests moments polítichs. Signin els uns bons timoners; signém els altres bons soldats y destres en la lluita.

Y si aixís ho fém, si sabém encertar, trindrem la sort, vells y joves que avuy tan agermanadament ens hem reunit, de tancar la época dels

patriarques tradicionalistes; y quan els vellets de blanca cabellera y mans rugoses se posarán la palma sobre'ls ulls y ens preguntarán als joves si veyém res allà, en la llunyania del pervindre, els podrém respondre entussiasmats parodiant al Baptista:

—Tenim aquí el Redemptor! Vetaquí com ja som á la redempció. La sanch ha fecundat y la flor s'es oberta. Hem complert la nostra missió històrica, portant á Espanya y á Catalunya la felicitat y el triomf.

Y fins els ulls cechs y les orelles sordes dels patriarques del any 33 veurán la resplandor de tanta llum y oirán les hossannes d' un poble redimit, enlairant als qui haurán fet sa redempció en la guerra ó en la pau...

REBEC

A Don Carles de Borbón

en sa festa onomástica

Enmirallantse en l'aigua de la Venècia
[hermosa]
en la que s'hi retrata lo cel blau;
com un aucell que vora'l mar reposa
de nostre R... s'aixeca lo Palau.

Maysó de pau beneita hont brilla la
[esperança]
com una llàntia santa en un altar;
hont se sent per Espanya dolçíssima
[anyorança]
suau y muda com l'oretg de la mar.

Senyor: En eixa diada voldria de ma
[lira]
arrencar cants de joya ab forta veu,
portantvos á Venècia tant sols una gus-
[pira]
del amor dels lleals á qui estimeu.

Tots ells, Senyor, esperen plorant vos
[tra tornada]
veyent que nostra Patria va al abim,
ahont sense clemencia y sens pietat llen-
[çada]
ha sigut peis mals fills. ¡Horrorós crim!

Alsau, Senyor, ben alta iben alta! la
[Bandera,
que volém cábrehi tots sota sos plechs;
que á n'els carlins no espanta dels com-
[bats la fumera]
ni'ns assusten del arma els espetechs.

Alçém fervent plegària en aquesta
[diada,
que prou ens aydarà'l vostre Patró,
fent que si en el desierro enguany l'haveu
[passada,
la passéu l'any que vé en nostra nació.

Si avuy de negres boyres se cobreix
[nostra terra
y del pervindre nostre és fosch el cel,
bé ens ho diu el cor nostre, y el cor casi
may s'erra,
que de nostra esperança sou l'Estel.

Que Deu vullga allargarvos vostra
[preuhada vida
en bé d'eixa catòlica nació;
que prompte entussiasmada, del tot rejoy-
[venida
vos pugui proclamar llibertadó.

«LA BANDERA REGIONAL»

Homenatge als veterans

«Sense les vostres hassanyes heròiques
¿qué seria d'Espanya? Sense vostra sanch
vessada ¿qué fora del carlisme?»

J. M. R.

Ensenyorida la Revolució dels destins de la pobre Espanya; saquejat el tresor públich pels afamats analfabets que cantaven himnes á les vergonyes de la federal y tremolaven als crits dels cantonals; insultat el sant nom de Deu y de la Verge Santíssima en l'anomenat Palau de la Representació nacional y profanats els temples del Senyor, corria la mare Patria com allau montanya avall, pera quedar fatalment desfeta en els abims de l'impotencia y del descrèdit, quan un grapat d'homes sencers, de cor net y de cap dret, sorgí de nostres montanyes glorioses cridant: ¡Alto la Revolució! Visca Deu, visca Espanya, visca el Rey!

En vá els republicans de la més funesta de les repúbliques llensaren exercit contra exercit; en vá trucaren á les portes del extranger els traidors al trono de Isabel II y els hipócrites d'Amadeu; la creuada engrossa y les partides carlines formen batallons y cossos d'exercit d'admirable disciplina y de un coratge á tota proba...

Els carlins no triomfaren; més la Revolució quedá moral y materialment desfeta, impotent y deshonorada.

La host carlina fou la muralla infranquejable, més forta que les de granet y ferro, als enemichs de la Patria; fou l'esperit mateix de la Patria rebelantse contra un estat de coses que l'oprimia; fou l'ànima d'Espanya rebutjant un cós raquílich per naturalesa, repugnant per son naixement y funest per la combinació de llurs membres.

No's formaren els batallons carlins pera foguejarshi ab altres batallons; no's feu la guerra per ferir, per matar homes, sinó pera salvar ideessantes amenassades de naufragi, pera enderrocar sistemes corruptors, pera destruir l'escándol entronisat. Les guerres civils del passat sigle, foren lluites de purificació; un mal necessari pera gaudir un bé, una acció gran, santa, sublim enfront d'altra nihilista, de destrucció y de odís.

Honar als héroes sobrevivents d'aquelles lluites, llorejarlos, abraçarlos; quina festa més dolça pera nosaltres, els quins els volém per mestres y miralls de nostra conducta ¡Quina festa més admirable pera els nostres enemichs, órfes de veterans y més órfes encara de tradicions y de historia! La que prepara la Juventut carlina és una festa de pau pera sublimar la guerra, quan aquesta guerra és lligitimada pels més austers principis de la moral, de la filosofia y del dret; és una festa d'amor, de germanó, de compenetració; és una festa exclusivista en el bon sentit, típica, sens precedents, perque fóra de la Comunió Tradicionalista ¿quí pot, ab justicia, retreure les hassanyes de llurs veterans? Fóra del carlisme ¿hont és l'esperit dels héroes de la guerra de la Independencia?

Qui custodia l'arca santa guardadora de la fé dels nostres avis? Sense vosaltres, voluntaris de la més santa de les Causes ¿qué seria d'Espanya?...

JORDI CATALÁ

ENTUSSIASME?

Si'ls rotatius no haguessin perdut el dret á ésser creguts, se podria pensar fóra de Barcelona, llegint ses ditirámiques ressenyes ab motiu d'un cert viatge, que tot era *júbilo hoy la gran Toledo*.

Més ¿hi hagut entussiasmes delirants?

Ni mica. Curiositat, molta.

Més és alló de *à donde vas Clemente...* y res més.

¿Qué té d'estrany que l'arribada d'una dama precedida de fama de guapa y elegant, exciti la curiositat del sexe femení y... del sexe masculí?

Peró fóra d'aixó, res més. El sacrifici de nostres dinástichs se redueix á un xich de gastament de soles de sabates y *pare V. de contar*.

Si poch foren els domassos, menys encara foren les lluminaries. ¡Aixó que tractantse de llums tan bon paper podien ferhi!

¿Sabeu, oh lectors, quants pisos iluminats s'han vist aquestos dies? No arribaven á cent en tot Barcelona. ¡Oh el sentiment dinástich tan caca-rejat pels rotatius!

Y si creyèu que exagero, *à las pruebas me remito*.

Agafém per patró les Rambles, de Colón fins á la Plassa de Catalunya. Ja veyéu que no puch ésser més generós. Hi prés *nada menos* que la via més ample y que lluhia més els darrers dies. Donchs bé; llevat les societats y establiments públichs (els quals lluminarian sempre, encar que manès el Moro Muza), ¿sabéu quants particulars posaren llum á llurs balcons? Total dotze: y com que no vull que'm diguen mentider, aquí van els noms: antiga casa de Juliá, Bacardi, Fabra (D.ª A.), Carreras, Marqués de Comillas, Fontcuberta, Golferichs (si és que's puguin dir lluminaries de lo que van fer els dos últims), Benet y Colom y un altre pis de la casa (per la forsa del contagi, segurament), Fabra (D. F.), Fabra Fuster y el primer pis del número 11 de la Rambla de Caraletas.

Els quals, ben mirat, quedan reduits á deu, ja que hi ha tres pisos que encara que ocupats per tres famílies distintes, son *un sol Fabra verdader*.

Si algú és aficionat á estadístiques com jo y'n trova un més, li regalo un peix.

Ja veyéu, donchs, que no hi havia exageració al dir que els senyors dinástichs de sacrifici no arribaven de trós á cent en tot Barcelona. Més si algú de la *colla dels catorze* creu que havém tallat curt y que ben bé podríem arribar á cent, nosaltres, que no som mesquins, li dirém que no's preocupi y que's quedi ab el número cent, que és un bon número pera ell.

Y ara que vagi desitjant en «Pol», el pseudo-republicà, desde les columnes de «La Veu», que certes institucions s'acostin al poble, á un poble que per lo que's veu li agraden poch els llums y prefereix estar á les fosques; y ja se sab que anant á les fosques un s'esposa á caurer y pendre mal...

UN ILUMINAT.

LA NOSTRA FESTA

Entre'ls dies qu'anyorém son retorn, per celebrarlos, és el día de Sant Carlos el que ab més ansia esperém.

En fetxa tan senyalada tot carli fa un sacrifici, y ab els *drapets* va al Ofici, al Centre y á la Vetllada.

Qu'és la festa del Capdill á qui el nostre cor venera; festa gran y verdadera, tota esplendidesa y brill.

Jornada gran d'expansions; font de tributs á un R... noble; mostres de vida del poble aymant de les tradicions.

Perxó ab entussiasme gran y ab tranquil·tat pasmosa, festa tan gaya y xamosa ¡qué poch no celebrarán!

Enguany la farém complerta com no s'ha vist cap vegada. Es veu que la carlinada com més va més se desperta.

Avant sempre y mayparar, y aném seguint la tempesta. ¿Que avuy han tocat á festa? Donchs tothom á disfrutar.

Si un carli avuy s'amohina y no treu la gran cassola, és que no tèn ni una *endola*, com qui diu, per medicina.

Els carlins son una colla que no fem vesser xampamy; pró en aquest día del any tots tirém pilola á l'olla.

Cobrèssim del presupost, d'altre manera aniria.

¡Segur que no quedaria res de bó dintre'l rebost!

Nos som gent disciplinada y als superiors respectém, á tot hora ho demostrém; pró may vinclant l'espina.

Toulet

En la festa onomàstica de Don Carles - 1908

Les vetllades y mitins,
ab discursos dels qu'exalten,
son els postres que may falten
en les festes dels carlins.

Alló si que son sermons
de campanya. Bayonetes,
bombes, granades, cornetes,
fusells, trabuchs y canons...

Tot cau com pluja menuda
y ab entussiasme s'espera;
l'orador que ho deixa enrera
ja té l'ovació perduda.

Tot polítich lliberal
d'aquets de més mala baba,
ne surt ab l'esquena blava
y ab un gep piramidal.

En Maura reb garrotades;
en Moret cops de bastó;
en Romanones tacó,
y *allo altre* clatellades.

De manera, que gosém
al fer d'ells la gran destrossa;
pré la pallissa més grossa,
jay d'ells, si la amenassém!...

Aixís solém celebrar
nostres festes els carlins.
No molestém als vehins;
y no'ns deixém molestar.

Treballant ab calma y mida
aném despertant els cors.
Deu premiará nostre esforç;
la Patria estará agrahida.

Y el R... per qui batallém
plens de coratge y llealtat,
tindrà la felicitat
qu'en sa festa desitjém.

PAU GARROFA

Del viatge de D. Alfons

Cada vegada que s'ha ocorregut al Sr. Maura de portar á D. Alfons á Barcelona, la visita ha estat precedida dels corresponents calendaris sobre la trascendencia política del viatge, relacionantlo sempre ab possibles solucions del gran problema plantejat á Catalunya y que constitueix de molt temps á n'aquesta part la principal preocupació de la premsa y dels polítichs de tots colors de Espanya.

No cal dir que de aquests calendaris s'en fan sempre per tots els gustos, y aixís els uns anuncien temps seré, mentres els altres pressenteixen grans tamborinades.

Jo he cregut sempre—y els passats viatges me donen la rahó, com segurament m'el donará aquest—que la visita, donat lo que és y lo que representa el poder reyal dintre del régim vigent á Espanya, no pot tenir la més petita influencia en la solució de les greus qüestions plantejades á Catalunya. En aixó estich en complet desacort ab l'eruditissim «Pol».

Es massa serio el problema y és així mateix massa serio el caràcter catalá pera que al brill de la reialesa, ab tot el seu seguit enlluernador, puguin iniciarhi aparentment la més petita desviació en les idees ni la més encoberta tentativa de apostasia en els homes en qui ha depositat el poble la seva confiança, fentlos capdevaners y defensors de les aspiracions catalanes.

Si algún n'hi hagués que flaquejés, cauría tot seguit entre el despreci y l'oprobri del poble, per enlayrat que fos el seu pedestal.

Tan sols á n'aquella premsa de Madrid, sempre desorientada, sempre maliciosa, se li poden ocórrer el sens fi de disbarats y tonteries que ha estampat en ses columnes en aquets dies del viatge regi.

L'actitut de Barcelona, tant en aquesta visita, com en la passada, com en la primera que va fer D. Alfons á n'aquesta ciutat, ha sigut prou clara y definida pera que hi hagi necessitat de insistir en nous misteris y en suposats pactes y maquinacions de alta trascendencia política, cada vegada que s'ocorri als concellers del Qüefe del Estat portarlo á visitar la capital de Catalunya.

En aquesta ocasió s'ha convertit en poderós auxiliar de la fantasia periodística madrilenya, el temor temps há pagat per aquella gent de que en Maura, ab el seu projecte d'Administració local, s'havenuit á la dreta regionalista catalana á cambi de una aproximació de aquesta á la dinastia. Y afegint á n'aixó la inesperada entrevista tinguda ab en Moret en el primer trajecte del viatge regi, ja tenim á n'aquells senyors periodistes desesperats creyent que'ns donen l'autonomia á correcuyta y donant per descomptat que, com á prólech de aquesta *vergonya*, don Alfons firmaría un de aquests dies en la Capitanía general de Catalunya la derogació de la ley de Jurisdiccions.

Es cosa verdaderament extraordinaria que els que's creuen ab dret de orientar la opinió pública espanyola, visquin en un desconeixement tant absolut de la qüestió catalana ó s'obstinin en tractarla sempre ab la mala fé que aquelles afirmacions suposen. Es ben cert que qui está acostumat á bregar ab petiteses y miseris, no sab compendrer ó no vol acostumarse á tractar degudament les coses grans y nobles.

Es indubtable que el projecte d'Administració local ha sigut en bona part inspirat per la opinió catalana, que ab el talent y la energia dels seus representants ha lograt adoptar-lo en lo possible á les aspiracions del nostre poble. Ab orgull podém dir que certs punts capitals del projecte han quedat tant cambiats que no son ja, en realitat, la obra den Maura.

¿Més qué té que veurer aixó ab els plumeros de la escolta reyal ni ab les lluminaries del Marqués d'Allella?

¿No ha sigut ben pública y manifesta la intervenció dels representants de Catalunya en el projecte d'Administració local, pera que hi hagi necessitat de atribuir á suposades maquinacions, á insinuades traydoríes y á pactes secrets de política menuda, lo que ha sigut llealment conquerit en la lluyta de la rahó y de la justícia

Desengányinse els periódichs del trust y els polítichs atacats de *catalanofobia*. Catalunya, ab la virtut y la forsa del ideal autonomista que ha aplegat á tots els catalans en una suprema aspiració comú, farà serenament el seu camí; y tombará d'espatlles á n'aquells que pretinguessin traïrla.

No es el cas de discutir si en Maura está ben ó mal disposat pera complaure les aspiracions de Catalunya.

Si arribém á tenir una ley municipal que representi un avens en el camí de aquestes aspiracions y arribém á resoldrer el problema capital de les mancomunitats en la forma desitjada, y aném de pas en pas fent camí cap el ideal que á tots els catalans ens ha aplegat, no será pas certament per obra y gracia den Maura ni de cap altre polítich de la situació, sinó per la voluntat mateixa de Catalunya que haurá lograt imposarse. Y si no ho logrés, ja sab Catalunya cap ahont ha de decantarse.

Y creguin periodistes y polítichs de

Madrid que ab tot aixó no hi té cap mena de relació tot el *bombo* y el soroll y l'aparato de la visita rebuda, ni els capells emplomissats de ministres, gentils homes y majordoms, ni els cascos funeraris dels polissóns de gran gala.

Perque ni'ls catalans ni cap dels partits que formen la Solidaritat farà un pas cap á la situació en perjudici del ideal autonomista. Si algún element solidari el fes, cauría en el major descrédit y sería anulat del tot.

Será en tot cas, que la situació, renegant del criteri uniformista y centralisador que combatim, farà un pas cap á Catalunya.

JORDI PICAROL.

Als poetes carlins

No comenzo donant mercés als molts companys que han respost á les meves ratlles del nombre 84, perque'n mereixen moltes més de les que jo puch donar. La Comunió Tradicionalista les hi donará més espléndides després de saborejar la mel dels llurs entussiasmes, talents y sacrificis.

L'obra está comensada; no hi manca el concurs dels que poden durla á cap; l'èxit es indiscutible. ¿De quina manera, donchs, ha de tirar avant aquesta idea de tots y per tots? Confesso que l'amich Riera se m'ha adelantat coincidint llur pensament ab el meu.

Aquells llibrets de versos quina publicació jo proposava, han de tenir per primordial objecte proporcionar treballs pera les vetllades y demés actes de propaganda que celebrin les entitats carlines. Pró hem d'anar mes lluny; hem d'atrevirnos á més. Hem de posar á prova les ales que Deu ha donat á la nostra inspiració y descubrir si son d'efimera papallona ó si son d'áliga imperial.

No's tracta exclusivament de portar el nostre gra de sorra, siga diamant, siga pedra-tosca, al ja soperb edifici que á la propaganda tradicionalista están aixecant els homes més eminents de nostra Comunió; també hem de demostrar lo molt que han contribuït les regors de la inspiració carlina en el xamós florir de la literatura catalana.

Sectaris enemichs nostres han tractat d'incultes á les joventuts carlines. ¿Sabéu per qué? Perque no hem fet remor dintre'l camp de les lletres; perque no prenem part en cap de les lluytes del *Gay saber*; perque no hem anat al darrera de flors, violes y englantines. ¡Es clar, si sempre ens han agradat més les espines que les flors!...

Tenim una idea molt arrelada del sacrifici y aixó ens fa mirar ab indiferencia tot el munt de glories, àtoms d'incéns que ha inventat la vanitat humana, per cremarlos al peu de llur propi altar.

Els intellectuals del Carlisme, diguen lo que vulguen els nostres adversaris, han fet molt; pró no s'han cuidat de recopilar res. No han deixat cap monument que acrediti la llur tasca; la llur contribució al progrés de nostra parla. Dels periódichs carlins escrits en catalá ¿qui pot presentarne una col·lecció complerta?

Si un crítich imparcial reunia tot lo que'ls carlins de Catalunya han escrit ab la llur parla, tinch la absoluta convicció de que retxassaria, com retxassém nosaltres per inmerescut, el calificatiu d'incults ab que els nostres enemichs ens han ultratjat tantes vegades.

Hem de baixar á les arenes dels moderns cercles y acreditar nos de gladiadors, deixant senyals que perpetuin les nostres lluytes.

Un home tant intel·ligent, actiu y entusiasta com el Sr. Director de LA BANDERA REGIONAL (1)

(1) El Director de LA BANDERA REGIONAL parlará desde aquestes columnes, y sobre aquest assumpto, potser la próxima setmana. Te ja quelcóm traçat, que'm sembla será del agrado dels bons carlins. Si no hagués estat un xich malalt aquests últims dies, degut al excés de treball mental que sobre d'ell pesa, treball que's veurá dintre poch dies, ja n'haguera parlat en aquest número.—N. de la R.

ha d'ésser l'encarregat de rebre els nostres treballs y fer lo necessari per donarlos a la publicació, ab omnimodes facultats pera rebutjar lo que consideri incorrecte, extemporani ó pecaminós. Després ha de convocar un Certamen literari en el períodich, ab un premi modest, que d'altres ne vindrán de premis per ferlo mes llamatiu. Y aixís pels Reys ja podria donarse a llum el primer tomet de treballs nostres.

Y ¡amunt, amunt!... Hem de cantar a Deu, ab tota la forsa de les nostres conviccions cristianes; hem de cantar a la Patria ab tot el nostre esprit de bons fills seus; hem de cantar al R... ab tota la llealtat de soldats dignes y ab tota la dolcesa de nostra parla, que molt amargues deuen ser les hores del seu desterro.

¡Joves poetes, que per la Santa Causa esteu disposats a fer tota mena de sacrificis, inclós el de la vida!... No vull endressarvos paraules d'enardiment perque no les necessiteu. ¡Mestres vells, qu'heu desat les vostres lires plenes de llorers!... La lluyta encara dura y os brinda noves victories.

¡Tots a la lluyta!...

R. NIUBÓ.

Esperits malignes

Quina repugnancia inspiren certes persones degenerades que, devallant del firmament puríssim de la Religió, com estels vagants per l'ample espai, cauen en l'abím de corrupció, arrastrant en sa caiguda als qu'insconscientment volen oír sos cants de sirena enganyadora y respiren embadalits son alé corromput de serp enveronada.

Els veuréu en casi totes les redaccions de periódichs francament anticlericals; molts els haureu sentit anomenar; se diuen entre ells ex-mossén Pare Sala, ex-mossén Longás, ex-pare Ferrandiz, ex... ¡quin fástich!

¡Miserables! Se veuen impossibilitats d'alternar ab gent sencera, tacats sos rostres ab taca repulsiua; sa mirada torva y lasciva, son color groch y esmortuit, son somriurer forçat y fret, son aspecte total com fatídicament signat ab l'estigma de la reprobació.

Y aquesta privació els encoratja, els irrita, els aclapara; y, vejentse impotents pera arrencarse del liot en que brutalment se revolquen y elevarse al nivell mateix de la bondat, la pau, la sinceritat, pretenen esborrarles del mon aquestes virtuts, ja que constitueixen per'ells un afront, una vergonya, aniquilantles ab el detritus impur de sa malícia, de son odi y de ses calumnies.

Per aixó notaréu com llencen sens rubor sa asquerosa baba sobre l'honradesa immaculada de persones eclesiástiques; com ridiculisen la Religió Católica que tant fervorosament professaban, abans de donar culte a sos vicis més prehuats; com se valen del talent y condicions que'ls doná Deu ben generosament, pera millor trahirlo; com perjudiquen l'Iglesia ab les armes que ella'ls suministra, pera defensarla.

Quan considero'l fogós entusiasme y la constancia gran ab que porten a cap sa obra destructora, m'apar que'l esperit de Llucifer s'encarna en aquells cossos hont hi nia com en son palau propi, la sensualitat y l'orgull.

¡Que n'es de trist l'espectacle qu'ofereixen els resultats funestos d'aquests apóstols de la malignitat més refinada y més crudel!

Veureu un obrer que's deixonda al primer bes d'aubada; que saluda a son Criador en la matinada joganera, al ensemps que perfila el rossinyol en la boscuria; fa via a son treball alegre y satisfet com la consciencia d'un angel; arrenca de la terra la materia apta; la puleix, l'amassa, la forma, fentne d'ella com una nova creació ab la forsa de sa inteligencia y ab la vigorositat de ses brassos, que converteixen l'activitat y el treball en riudes d'ufanesa, que devallan, bramulant, fins a engolir-se en una mar immensa de prosperitat.

Pró mireulo a n'aquest obrer, un cop hagi fet estada en son cor el virus corruptor d'aquells apóstates; ja no's desvetlla al devenir l'aubada riallera, qui ha perdut la nit en bacanals y orgies; ja no saluda com l'aucellada a son Criador de qui'n fuig assorat com Cain, havent comés son pecat; son riurer no és d'alegria plena sinó de disbauxa folla; son talent y vigorositat ja no's dedi-

can a consolidar el regnat de la pau y la prosperitat per medi del treball honorat, sinó a crear un estat morbós d'odis y venjances per medi d'una lluyta social en la quina l'obrer es la primera victima.

¡Pobre obrer! Li han arrencat la fé de son cor y ab ella la felicitat que gaudia, la pau y la tranquil·litat que gosaba.

—Y quins son els assessins d'aquesta ánima que mor espiritualment en mitj d'horribles convulsions de sa follia pel plaher y la iniquitat?

—Son ells principalment; son els apóstates; els escriptors sens consciencia; son ells. ¡Malhaja!...

J. O. PASCUAL Y SERRA

VARIÉS

La festa de San Carles y l' Homenatge als veterans serán celebrats ab els següents actes:

A les deu del matí del día 8, solemne Ofici en Sant Agustí, cantat pel chor de la Pía-Unió, oficiant els Rnts. don Francisco Puig, don Teodor Magriñá, don Pere Mateu y don Albert Tarradellas, tots ells veterans de la Causa de la Tradició.

El sermó está confiat a un representant del element jove, que será l' eloqüentíssim orador sagrat, Rnt. Dr. don Joseph Montagut.

A la una, gran banquet que les Joventuts ofereixen, com a testimoni d' admiració y respecte, als heróichs veterans de nostres guerres passades. Serán més de 900.

A les 4 de la tarde, recepció en el Circol Tradicionalista, hont s' entregará als veterans la medalla conmemorativa de la festa, regalo de nostre august Capdill.

A les 9 de la nit solemníssima vetllada en el Teatre Principal en la que hi pendrán part eloqüents oradors del nostre partit, que venen a honrnarnos ab sa visita.

Será una festa gran, grandiosa, tant per la seva esplendidesa com per la seva significació.

Segons se diu, dintre poch s' anunciarán les eleccions parcials pera cobrir les vacants de diputats a Corts que per mort del Sr. Salmerón y per renuncia del Sr. Maciá existeixen en Barcelona.

Hem sentit parlar de probables candidats; però com que 'ns sembla que tot es encare prematur, ens abstenim de fer cap mena de comentari.

Quan sigui hora ja 'n parlarém.

Torném a tenir a Don Alfons a Barcelona, anant d' aquí y d' allá, enterantse de les nostres coses y dels nostres paissatjes.

Fa bé, y es clar que no hi tenim res que dir.

Ab lo que tenim que dir es ab els petardos que exploten aquests dies de les visites de Don Alfons. Els que 'ls posan son uns ximplés.

Avuy mateix he somiat que els que 'ls posaven eren en Moret y en Romanones y en Clodoaldo.

Y que ho feyen per entelar els éxits? den Maura en son viatge per Catalunya. Y també per odi a Catalunya.

¡A vegades es tenen uns somnis més besties...!

Y ara que dich aixó, ab fástich penso ab les burrades de certa prempsa madrilenya.

Abans, ens insultaven y ultratjaven perque Don Alfons no podia venir a Catalunya sense 'l perill de deixarli els ossos.

Ara que venen les institucions, ab la mateixa llibertat que un va a cal sogre, y encara les obsequiem d' alló més, ara, ara... també 'ns insulten.

Ab lo qual se demostra que tan besties eren abans com son ara.

«El Noticiero» ho diu prou si les institucions obren forat en el cor dels bons catalans.

Perque a Berga, «El Noticiero» ha vist (y en Maura també) que les cases dels carlins estaven endomassades y en algunes d' elles hi havia un rétol que deya: «A S. M. el rey Don Alfonso XIII.»

Ab una mica més que hagués mirat, hauria vist al diputat carlí d' aquell districte senyor Bordas guiant l' automòvil de don Alfons...

¡Ja 's veu que «El Noticiero» no ho va veure tot!

Els senyors Bonmatí, Polo y Peyrolón, Sicars, Marqués de Tamarit y doctor Feliu han tingut varies conferencies ab el ministre de Gracia y Justicia interessantse fortament a favor dels presos carlins de Burgos, Tarragona y Barcelona.

De nou supliquém als nostres representants en Corts que fassin tot lo que puguin (que ja ho fan y per aixó els ho agraím) pera que 'ls nostres correligionaris puguin tornar a ses cases, d'ahont falten desde tant temps.

Se'ns ha dit, també, que'l President del Patronat de Presos y diputat provincial D. Ramón Albó y Martí, en una conferencia que tingué ab en Maura sobre assumptes penitenciaris, s'havia interessat pels nostres amichs, fent ressaltar, en abono d'ells, la bona y exemplar conducta seguida pels nostres amichs durant el temps de reclusió que porten a sobre.

També, donchs, li doném les gracies, com la doném als bons sacerdots dels penals que han certificat el bon comportament dels nostres correligionaris.

¿Qui posa l' esquella al gat?

Un dia, allá a Mataró,
van juntarse els caciquistes
y els kabilenys lerrouxistes
per tenir una reunió;

Y varen tots acordar,
ab una rábia de fera,
que pendrian la bandera
carlista, y ho van jurar.

Ja está dit, com si tal cosa;
pro el tret, ab tan mala pata
els sorti per la culata...
Ja se sab, l' home proposa...

Estaban de poch pintats
els banchs hont es van asseure
y, els tontos, no van preveure
que en sortirian *mullats*.

S' aixecan serios, formals
y... partint de bases falces
es van embrutar les calces
de pintura... y jurant fals.

La bandera s' ha salvat;
¡Ni déu contra un!... Va, tapo.
Veyám si surt algún guapo
que posi l' esquella al gat!

ERNEST LAMMAIS.
Del LOREDÁN de Badalona.

La Bandera Regional

Setmanari Tradicionalista

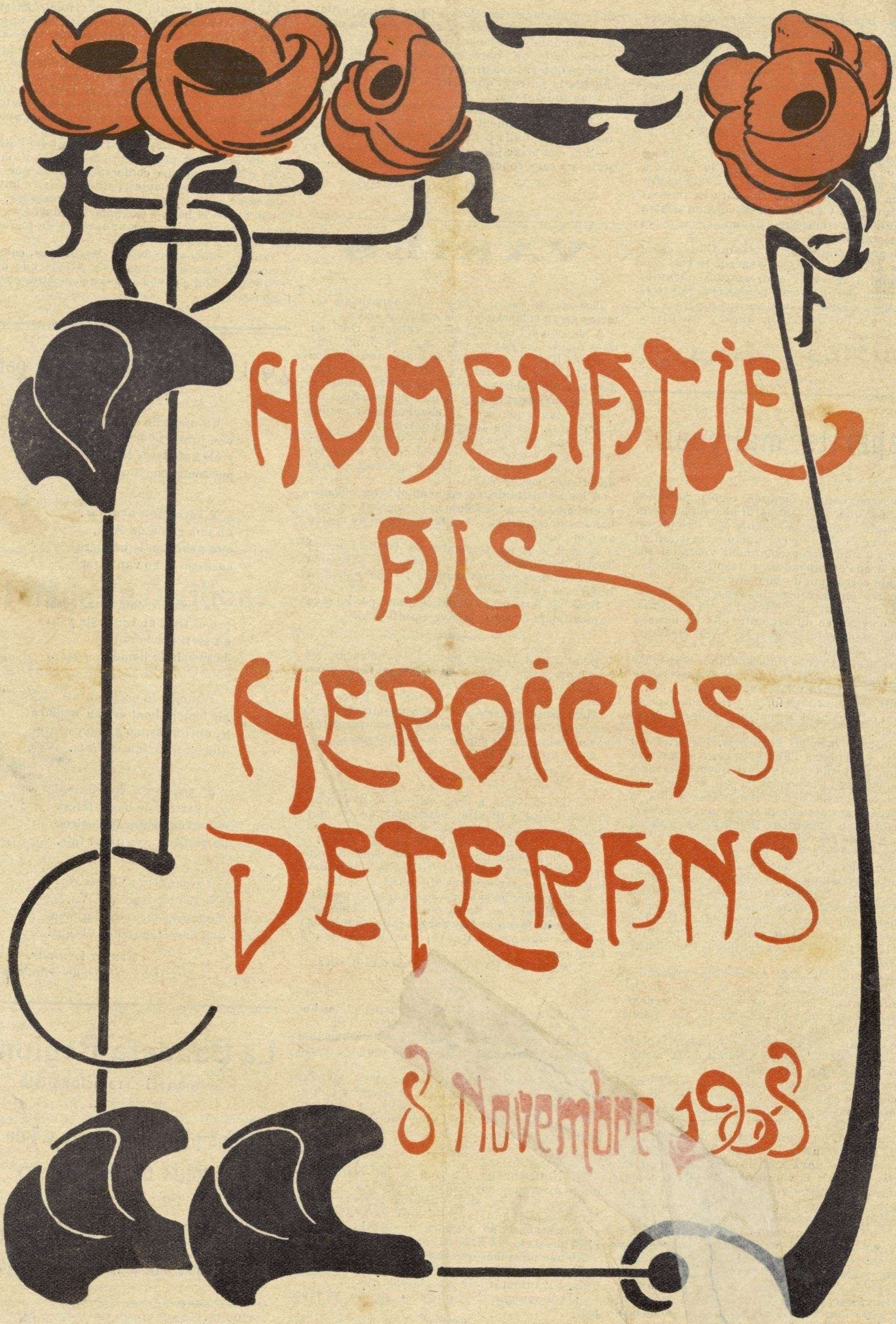
4 grans planes de ninots y 4 de text

PREUS DE SUSCRIPCIO

Un any . . . 6 ptas. Mitj any . 3 ptas.
Número solt . 10 cts. Atrassat . 20 cts.

Administració: Carrer d'Aragó 252-BARCELONA

Tip. Lit. Fiol y C. Passatge Sant Joseph. — Barcelona

HOMENAJE
AL
HEROICOS
DETERANOS

8 Noviembre 1923